

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exercitium Perfectionis, Et Virtutum Christianarum

In tres Partes distinctum

Rodríguez, Alonso

Coloniæ Agrippinæ, 1622

XXXII. De conformitate, vnione & perfecto amore erga Deum, & quomodo
in hoc nos exercitio exercere debeamus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40072

CAPVT XXXII.

De conformitate, vniōe, & perfectō amore erga Deum, & quomodo in hoc nos exercitio exercere debeamus.

VT autem perfectio & prestans excellentia, quam hoc conformationis cū Dei voluntate exercitium in Iudit, magis ad oculum pateat, & ipsi nouerimus quousque per illud peruenire possimus, pro Tractatus huius conclusionē & epilogō, nonnulla de exercitio amoris Dei, quod sancti Patres & vitæ spiritualis magistri omnium eminentissimum ducunt, afferemus, quod hoc loco id esse opportunum, & ad rem facere videatur: nam vnus de præcipuis amoris effectibus, inquit Dionysius Areopagita, est efficere, vt amantium inuicem voluntates vnitæ sint & coniunctæ: id est, vt vnū velle habeant & vnū nolle. Hinc, quo quis cum Dei voluntate ac libitu erit conformior, eo plus amoris erga Deum habebit, & vicissim quo maiorem habebit amorem, eo Dei voluntati erit vnior & conformior.

Cap. 2. de diuin. nominib.
Amoris effectus voluntatum coniunctio.

Vt autem id melius intelligatur, in cœlum nos consideratione opus est ascendere, ac videre quomodo Beati ibi inuicem diligant, cum Dei voluntate se accommodantes, & eandem cum ipso voluntatem & velle habentes: quo enim magis ad hoc perueniemus, eo exercitium nostrum erit perfectius. Sic S. Ioannes Apostolus in Canonica sua prima, Beatos ait è Dei conspectu, ei similes fieri: *Quoniam cum apparuerit, similes ei erimus, quoniam videbimus eum sicuti est.* Quia videndo Deum, ita illi vniantur, & in eum transformantur, vt eandem cum eo voluntatem & velle habeant.

1. Ioan. 2. 3.
Viso Dei transformat in voluntatem Dei.

Iam ergo videam⁹ ecquod Dei sit velle, ecquæ voluntas & amor, vt ita pariter videamus, quod Beatorum sit velle & voluntas; atq; hinc dein colligamus, quod nostrum velle, amor, & perfecta voluntas esse debeat. Dei ergo velle & voluntas eius-

V u 2 que

ret, & ipse scires te adhuc aliquantisper in hac vita manendo, notabile aliquod & illustre diuinæ illius maiestati obsequium posse præstare, quid illi ad hæc responderes? Tum Lanius, Equidem (vt fatear apud R. V. quod res est, & sentio) eligerem, statim ad diuinæ gaudia posse admitti, salutem in tuto collocare, meque in tantu momenti negotio, à periculo omni immunem præstare. Cui B. P. noster, Ego sane, ait, secus facerem, nam si me, diutius in hac vita manendo, illustre aliquod Deo Opt. Max. obsequium præstare posse certo crederem, eum supplex rogarem, vt tamdiu in ea me conferuaret, quoad ipsum fecissem, atque in hoc vnū, non vero in meipsum oculos meos, nullo ad periculum damnationis, vel salutis securitatem respectu habito, conijcerem.

Nec vero idcirco salutē suam ipse dubiam incertamq; fuisse arbitrabatur, imo vero certiorē & securiorē eo quod insignem de Deo fiduciā concepisset, credendo ideo se ab eo in vita relictum, vt hoc illi obsequium præstaret. Quis enim, dicebat, in mundo Rex vel Princeps, si exitium aliquod beneficium & fauorē cuiusdam de clientib. suis offerret, & hic illo statim frui noller, vt Regi suam in re alia notabili ac rara operam & obsequium præstaret; quis inquam Rex non se obstrictissimum censeret, ad fauorem hunc clienti suo tum conseruandum, tum etiā adaugendum, quod is Regis sui causa & amore, & quo ei amplius seruire posset, hoc se priuet? Si ergo hoc faciant homines, qui ex se ingrati sunt, & beneficium parum agnoscentes, quid non de Deo nobis sperandum est, qui gratia sua ita nos præuenit, & tot beneficiis in dies accumulatur? Quomodo timere possumus, nos ab illo deserendos, & cadere permitte-ndos, cum in eius vnus gratiam beatitudinem nostram differri petamus, & propter ipsum ipso frui nolimus? Nefas igitur est, hoc de tali Domino credere, vel timere.

Deus vult & amat seipsum.

que summus & perfectissimus amor, est sui ipsius gloria, atque sui esse summe perfecti & gloriosi. Idem hoc porro, est velle, & voluntas & amor Beatorum. Adeo ut Sanctorum & Beatorum amor, amor quidam & velle sit, quo totis viribus suis amant & volunt, ut Deus sit is qui est, tamque in se bonus, gloriosus, & omni honore dignus quam est.

Gal. 5. 22. Sancti letantur de gloria Dei.

Atque ut in Deo vident omne quodcumque desiderant, hinc fructus ille Spiritus sancti in illis oritur, de quo Apostolus, *Fructus autem spiritus est gaudium*: ineffabile inquam gaudium, inde resultans, quod cum, in quem tanto amore feruntur, omnigenis bonis & thesauris adeo in se abundantem videant.

Si filius de gloria Patris letatur cur non magis Sancti de gloria Dei.

Exiis porro quæ in hoc mundo fieri videmus, diuinum hocce gaudium, quod hinc Beati capiunt, aliquomodo colligere & inuestigare possumus. Vide enim, quanta filii bene morati læticia & gaudium hic esse soleat, dum patrem suum dilectissimum, ab omnibus honorari, coli, sapientia, opibus, potentia pollere, & apud Regem gratia & autoritate valere videt, sunt, profecto filii, adeo boni, ut dicturi sint, nullum dari posse gaudium, quod cum suo ob patris honorem & æstimationem gaudium queat comparari. Si ergo gaudium hoc etiam in hoc mundo, ubi & amor tam frigidus est, & bona tam vilia, tam magnū sit, ecquod sanctorum erit gaudium, cum verum suum Dominum, creatorem quoque suum ac Patrem cœlestem, in quem per amorē ita transformati sunt, videbunt, eumque adeo bonum, sanctum, tanta pulchritudine donatum, tam infinite potentem, ut per eius vnus velle ac voluntatem suam omnia creata esse & pulchritudinem habeant, sine nutu autem eius nullum in arbore folium queat moueri? Unde & Apostolus gaudium hoc adeo ait esse magnum, ut nec oculus id viderit, nec auris audierit, nec in cor hominis ascendere possit. Hoc quippe est fluuius ille impetuosis, quem in Apocalypsi sua Ioannes à throno Dei & Agni promanantē conspexit, qui *lætificat cœritatem Dei*; & e quo Beati in cœlo bibunt,

Apoc. 22. 1. & Ps. 45. 1. Fluuius gaudii.

qui hoc amore inebriati, cantant perpetuum illud Alleluia, quod refert eo loco Ioannes, glorificantes & benedicentes Deum: *Alleluia quoniam regnavit Dominus Deus noster omnipotens, gaudeamus & exulemus, & demus gloriam ei*. Gaudent quippe & exultant ob magnitudinem gloriæ Dei, eamque illi congratulantur, magno cum iubilo & exultatione dicentes, *Benedictio & claritas, & sapientia, & gratiarum actio, honor, & virtus, & fortitudo Deo nostro in sæcula sæculorum. Amen.*

Hinc scilicet est amor, quo sancti in cœlo erga Deum suum feruntur, hæc vnio & conformitas, quam cum diuina eius voluntate habent, ut iuxta humani nostri intellectus imbecillitatem tenuitatem loquamur. Hoc ergo est, quod nos hic in terra pro nostro modulo par est intuitus, ut Dei voluntas ita in terra fiat, sicut fit in cœlo.

Dicebat olim Deus Moysi, cum tabernaculi ei fabricam imperaret, *Inspice, & fac secundum exemplar, quod tibi in monte monstratum est*: ita & nos quidquid in terra nobis agendum est, ad imitationem & exemplum eorum, quæ in supremo illius gloriæ monte sunt, faciamus oportet. Unde amare & velle debemus id, quod amant & volunt Beati in cœlo, & quod amat & vult ipsemet Deus, suam ipsius inquam gloriam & esse, quod summe perfectum & gloriosum est.

Ut autem vnusquisque id melius facere possit, huius exercitii praxin breuiter ostendemus. Cum ergo in oratione versaberis, intellectu tibi infinitum Dei esse, eius æternitatem, infinitam sapientiam, pulchritudinem, gloriam & beatitudinem representa: Deinde per voluntatem gaude & exulta, & tecum ipse lætare, quod Deus sit is qui est, quod sit Deus, quod à seipso habeat esse, & infinitum bonum quod habet, quod nullius ope & opera indigeat, illius autem omnes; quod sit omnipotens, tam bonus, & tam gloriā abundans; atque ita de reliquis Dei perfectionibus, attributis, & bonis infinitis.

S. Tho.

S. Thomas, & reliqui cum eo Theologi docent, hoc amoris Dei actum nullum aut maiorem aut perfectiorem dari posse, vnde etiam is præstantissimū & eminentissimum conformationis voluntatis nostræ cum diuina exercitium est: quia nullus maior & perfectior Dei amor est, quàm is quo Deus seipsum prosequitur, suam inquam gloriam, & esse summe perfectū & gloriosum: nec etiam vlla hac melior haberi dariue voluntas potest. Eo ergo maior & perfectior noster erit amor, quo amori, quo seipsum Deus amat, erit similior & correspondentior, & eo perfectior & maior nostra cum diuina eius voluntate vnio & conformitas.

Accedit ad hæc, quod iuxta Philosophorum placita, amare non sit aliud, quàm alicui bene velle. Vnde consequitur, quod, quo maius alicui bonū volumus, atque operamur, eo ipsum etiā magis amemus. Maximum ergo quod Deo velle possumus bonum, est id quod ipse habet, suum inquam infinitum esse, sua bonitas, sapientia, omnipotentia, & infinita gloria.

Quando creaturam aliquam amamus, non solum gaudemus & ei gratulamur de bono quod iā habet, verum etiam bonū quod nondū habet, ei optare possumus; quia omnis creatura potest crescere & fieri maior: at Deo in seipso nullū optare bonū possumus, quod iā de facto non habeat, quia plane & omnimodis infinitus est; ac proinde nullam in se maiorem potentiam, gloriam, sapientiam, bonitatem habere potest, quàm modo habet. Hinc gaudere, exultare, ac lætari quod Deus habeat bona illa quæ habet; tamque bonus, opulentus, potens, infinitus & gloriosus sit quam est; maximum est bonum, quod ei optare possumus, & consequenter maximum, quo eum prosequi possumus, amor.

A deo ut sicut sancti qui in cælo sunt, & sanctissima in Christi humanitas, & gloriosissima cæli Regina Maria, & vniuersi Angelorum chori exultant, quod Deū tam pulchrum, itaque bonis omnibus redundantem videant, & sicut gaudiū & voluptas, quod hinc sentiūt, a deo exuberans est, vt

repleri nequeat, nisi in Domini huius laudes prorumpant, imo nec eo laudando, & in æternum benedicendo, queant saturari, iuxta illud Prophetæ, *Beati qui habitant in domo tua Domine, in secula seculorum laudabunt te.* Sic nostrum est corda nostra cum illorum cordibus coniungere, & vna cum ipsis voce concinere, vt nos docet sancta Mater Ecclesia, canens: *Cū quibus & nostras voces vt admitti iubeas deprecamur, supplicii confessione dicentes. Sanctus, sanctus, sanctus, Dominus Deus Sabaoth, pleni sunt calices terra gloria tua.* Semper ergo, aut saltem quam possumus frequentissime, Deum laudare & glorificare debemus, eius bono, gloria, potentia, & imperio quod habet gaudento & exultando, ac de his illi congratulando; atque ita Beatis, & ipsemet Deo, quantum quidem humanitas nostra patitur, hic in terra assimilabimur, & omnium altissimum amoris gradum, & perfectissimam cum Dei voluntate conformitatem consequemur.

Benedicamus Dominum in omni tempore.

Semper laudamus eum in ore meo.

CAPVT XXXIII.

Quam hoc exercitium in sacra scriptura serio nobis commendatum, & crebro inculcatum sit.

EX eo quod hoc exercitium frequenter & passim in sacris litteris commendatur, & identidem repetatur, facile quanta eius dignitas & excellentia sit, & quàm Deo gratum, intelligitur, simul etiam hæc occasionem & materia capere poterimus, ad ipsum exercendum, ac diutius ei insistendum. Regius Vates Dauid ad singulos prope Psalmorum suorum versus ad ipsum nos inuitat: modo dicēdo, *Lætamini in Domino, & exultate iusti, & gloriamini omnes re-cti corde.* Modo, *Exultate iusti in Domino.* Et, *Delectare in Domine, & in omnibus bonis eius tibi complaceto, & dabit tibi petitiones cordis tui,* vel potius quidquid desiderabis, & optabebis. Quia hæc est oratio, in qua petis non petēdo, & in qua cordis tui desiderium & voluntatem Deus exaudit.

Psal 31. 11.

Psal 32. 1.

Psal 36. 4.